

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: Рев-168/05
Бања Лука, 19.10.2007. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија, Драгослава Лукића, као предсједника вијећа, Петра Бајића, Виоланде Шубарић, Дарка Осмића и Златка Куленовића, као чланова вијећа, у правној ствари тужила М.Б. из М., С.Р. из П. и З.Т. из М., које заступа С.С., адвокат из Д., против туженог М.Ћ. из М., ради накнаде штете одлучујући о ревизији туженог, против пресуде Окружног суда у Д. број Гж-463/03 од 16.12.2004. године, на сједници одражној 19.10.2007. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Д. број П-715/01 од 5.7.2002. године обавезан је тужени М.Ћ. да тужили М.Б. накнади материјалну штету: за трошкове сахране у износу од 3.400,00 КМ са законском затезном каматом на износ од 1.600,00 КМ, почев од 5.7.2002. године до исплате а на износ од 1.800,00 КМ са законском затезном каматом почев од 25.6.1993. године до исплате; за подизање надгробног споменика износ од 1.840,00 КМ од 10.9.1996. године до исплате и 100,00 КМ на име ренте за изгубљено издржавање за сваки мјесец почев од 25.6.1993. године па док за то постоје законски разлози, као и да тужени на име нематеријалне штете за душевне болове због смрти блиског лица плати тужили М.Б. (у даљем тексту: првотужила) С.Р. (у даљем тексту: друготужила) и З.Т. (у даљем тексту: трећетужила), свакој од по 4.000,00 КМ уз накнаду трошкова спора у износу од 10.000,00 КМ, све у року од 15 дана по правоснажности пресуде под пријетњом извршења. Преко досуђених износа тужбени захтјев тужила је одбијен.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Д. број Гж-560/02 од 4.11.2002. године жалба туженог је дјелимично уважена побијана првостепена пресуда у односу на накнаду нематеријалне штете због смрти блиског лица преиначена тако што је за овај вид нематеријалне штете за сваку тужилу са 4.000,00 КМ снижена на 3.200,00 КМ, а укинута првостепена пресуда у односу на досуђену накнаду материјалне штете првотужили као и одлука о трошковима спора и у овом дијелу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Првостепеном пресудом Основног суда у Д. број П-745/02 од 11.6.2003. године обавезан је тужени да првотужили накнади материјалну штету: на име

трошкова сахране износ од 2.170,00 КМ, са законском затезном каматом почев од 11.6.2003. године до исплате; 1.840,00 КМ са законском затезном каматом почев од 10.9.1996. године до исплате на име трошкова за подизање надгробног споменика и 80,00 КМ на име мјесечне ренте, уз накнаду трошкова спора у износу од 11.000,00 КМ. Преко досуђених износа тужбени захтјев тужиле је одбијен.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Д. број Гж-463/03 од 16.12.2004. године жалба првотужиле и туженог су одбијене и првостепена пресуда потврђена.

Тужени ревизијом побијана другостепену пресуду Окружног суда у Д. број 463/03 од 16.12.2004. године, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

Првотужиле у одговору на ревизију туженог оспорила је наводе ревизије и предложила да се иста одбије.

Ребпулички тужилац није се изјаснио о поднесеној ревизији (члан 390. ст.3. Закона о парничном поступку – «Службени лист СФРЈ», бр. 4/77 до 35/91, и «Сл. гласник РС» бр. 17/93 до 32/94, у даљем тексту: ЗПП), који се на основу одредби чл.456. ст.1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 58/03 – 63/07, у даљем тексту: ЗППРС), има примијенити у овом спору.

Ревизија није основана.

У тужби тужиле захтјевом траже да им тужени накнади материјалну и нематеријалну штете коју им је проузроковао лишењем живота предника тужиле пок. М. Б.

Оваквом тужбеном захтјеву удовољили су нижестепени судови налазећи да је тужени лишио живота предника тужиле пок. М.Б. због којег је правоснажном кривичном пресудом првостепеног суда К-97/92 од 25.12.1992. године оглашен кривим за кривично дјело убиства из чл. 36. ст.1. преузетог КЗ-а СР БиХ и осуђен на казну затвора у трајању од 11 година, као и да постоји подијељена одговорност туженог као штетника и оштећеног пок. М.Б. у омјеру 80% одговорности туженог и 20% одговорност оштећеног, те позивом на одредбе чл. 154, 192, 194, 200. и 201. Закона о облигационим односима судили тако што су туженог обавезали да тужилема накнади материјалну и нематеријалну штету у износима наведеним у првостепеним пресудама.

Одлука другостепеног суда (за плаћање накнаде материјалне штете) је правилна и законита.

Како су нижестепени судови у правоснажној пресуди првостепеног суда број П-715/01 од 5.7.2002. године у односу на један од видова штете која се захтјевом тражи, нематеријалне штете због смрти блиског лица, утврдили постојање подијељене одговорности туженог као штетника са 80% и предника тужиле, као оштећеног пок. М.Б. са 20% у настанку штетног догађаја, и с тога

се у овој новој парници за накнаду осталих видова штете који се захтјевом траже (материјалне штете), више не може утврђивати постојање подијељене одговорности у другачијем омјеру од оног утврђеног у наведеној правоснажној пресуди првостепеног суда, јер је у питању приговор материјално-правне природе из одредби чл. 192. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ број 29/78 до 57/89 и „Службени гласник РС“ број 17/93 и 3/98, у даљем тексту: ЗОО), о којем је а како је речено правоснажном пресудом утврђен наведени омјер одговорности учесника штетног догађаја.

Ни материјално право није погрешно примијењено на штету туженог када је тужиљи досуђена накнада материјалне штете на име трошкова сахране предника тужиље, а затим подизање надгробног споменика као и накнада на име ренте у износима наведеним у изреци првостепене пресуде, јер су нижестепени судови приликом досуђења наведене накнаде материјалне штете правилно примијенили материјално-правне одредбе чл. 193. ЗОО у вези с одредбама чл. 223. ЗПП и чл. 194. ЗОО.

Досљедно томе ревизија туженог је одбијена као неоснована (чл. 393. ЗПП у вези с одредбом чл. 456. став 1. ЗПП РС).

Предсједник вијећа
Драгослав Лукић